

CUM S-AU NĂSCUT ÎNGERII OAMENILOR?

Într-o bună zi, una dintre bunele zile ale eternității, bună ca cifrele de pe bancnote, brusc, Bunul Dumnezeu se enervă! Și, folosind o barbară comparație, horticolă și pluvială în același timp, am putea spune, chiar într-un mod total nefericit: Domnul se enervă ca iedera după ploaie! Iar când Dumnezeu se opune Lui însuși, ca enervare, căci altcuiva nu are cine, enervarea Lui este total independentă și nedeterminată de nicio altă enervare, mai mult sau mai puțin bruscă, de pe pământ sau din vastele Lui ceruri. Ei bine, atunci, adică în acele momente, nicio altă enervare nu mai cutează să se înfățișeze în fața Divinei, dar la fel de părintești enervări a părintelui nostru suprem. Și iată cum fu! După ce Adam și Eva se coborâră cu greu de pe pantele abrupte ale Paradisului, belindu-se pe mâini și pe picioare, și ajunseră ei în grădinile părăginite ale pământului, încă nelucrate de mână de om, își traseră cu greu sufletul lor și, firesc, pentru că erau nemunciți și nu aveau condiție fizică, se uitară buimaci în dreapta și-n stânga lor și nu recunoscuseră nimic. Că nici n-aveau ce! Vecini tâmpi care să-ți pună muzică tâmpită la maxim în preajma ta, ioc! Politică pe ecrane imense, ioc! *Show*-uri pe emisiuni nesfârșit de proaste, nu ! Deci familia Adam fu fericită niște sute de ani, că așa e și cu fericirea asta! Da, dar atunci când e finanțată de sus.

Ei, și să fi tot stat ei așa, vreme de vreo două–trei sute de ani, fără să fie deranjați de nimic..., tot așa și tot așa! Bună vreme a mai fost asta pentru tânăra familie Adam și Eva...! Dar, după un timp, când Bunul Dumnezeu văzu că nu se face niciun progres cu creațiile Lui, că ele nu fac nimic mai exact, ci stau atârinate de ele însele ca bobul

fasolei de păstaie și că lenevesc cu deceniile cu burta la soare, se gândi ce se gândi prea Bunul și Iertătorul nostru Părinte și dintr-odată le dădu ceea ce nu aveau: un fenomen total necunoscut lor, și anume foamea! Și, ca să vezi, atunci, acel ceva, proaspăt apărut în familia lor, chiar deveni ceva! Căci foamea repede veni la ei cu limba scoasă. Atunci Adam și atunci Eva – dornici ei de o rapidă revanșă morală, ca niște elevi silitori, ba am putea spune chiar tocilari, care se simt depunctați pe nedrept la Olimpiada de chimie –, ei bine acești eminenți tocilari se puseră grabnic cu burta pe treabă vrând să-i arate Bunului Dumnezeu că alungarea lor din Paradis a ținut mai degrabă de o eroare tehnică decât de una umană, cum se vor întâmpla cu avioanele peste niște sute de mii de ani. Și, cum nici Adam și nici Eva nu știau ce e ăla un avion, nu vorbiră cu vorbe de-asta, ba dimpotrivă, respectivii doiari tăcură mâlc și, suflecându-și ei repede mânecile, scuiară în palmele lor sidefate și nemângâiate încă de aripa țepoasă a muncii proletare, și iute își și ridicară în următoarea sută de ani o casă pricopsită cu toate acareturile: își făcură verandă, grădina de zarzavaturi, charetă, o baltă de scăldat, de!, ca oamenii cu stare, să se poată simți și ei bine și să arate Stăpânului cerurilor și pământului că și ei pot avea micul lor paradis, iar, odată întorși de la munca grea și fioroasă a câmpului, ca în nefericitul caz al lui Adam, sau de la torsul lânii sau jumultitul găinilor, cazul mai căldicel al distinsei și simandicoasei Eva, să poată avea un mic și ferit loc de refugiu și de zbenguială în cei șapte–opt sute de ani pe care-i mai aveau de trăit. Căci, din păcate, cei mai mulți ani se cam duseseră pe apa pustiului, ba prin Paradis, ba pe aci, pe jos, pe pământul cu totul anonim până atunci, mai exact până la marea lor hoinăreală. Despre funcții nu putea fi vorba, că nu era nici parlament, nu existau nici partide și nici ministere ca să poată să se înfrupte din ele. Dar am pomenit aici cumva cuvintele lână și găini? Am pomenit, ce era să facem! Asta înseamnă că dislocarea celor doi însurăței din fericitul lor fost Paradis se făcu cu o zestre reparatorie grozavă: turme de animale, cai, păsări

și cocostârci, semințe de plante, de animale, mirosuri de zarzavat, de floarea-soarelui pe care să le cioflăie și să le scuipe alandala – desigur, toate erau biodegradabile! –, căci înșii ăștia, fără vreun merit, se treziră cu ferme întregi de diverse vietăți trebuincioase omului, dar și netrebuincioase, cum ar fi..., dar iată că despre astea nu vrem să spunem nimic, nici picați cu ceară!

Însă primiră ei ca dotă divină, din păcate, și dintre acele vietăți urâte pielii trupului, gustului și, de ce să n-o spunem franc, chiar auzului. Dintre acestea făceau parte netrebuincioasele și mereu săcâitoarele (suta de procente!), enervantele și refractarele ființe cu f mic, zădărniciindu-l pe om să meargă pe linia lui clară și atât de dulce a progresului, ba, mai mult, considerate de cei doi chiar dușmani personali ai propriei revoluții culturale trimiși de Bunul Dumnezeu tot ca pedeapsă ori poate de șarpele LGBT ca răz bunare, totul fiind confuz în capul soților și neclar pentru acele vremi, cum ne este și nouă chiar și acum, și încă total, în capul nostru părâginit de rabla unor înfiorător de anemice gânduri. Și într-o zi, una din infinitatea zilelor bune al eternității, Dumnezeu se gândi, așa cum o făcea El de ani-lumină, ba la infinitul mare, ba la ăla micu', care iată că nu creștea mai deloc, și constată că-n infinitul mic, aici, minusculele gângănii își cam făceau de cap. Unele dintre acestea erau muștele sau alte surate ale lor, africane, galbene, canadiene sau chiar diplomatice, total nevlăguite în lupta cu alți contemporani mai bine reprezentați, cum ar fi oile care nu știau pe unde calcă. Și-atunci Bunul Dumnezeu le făuri muștelor – din pământul sacru al muștelor, din coapsele lor muscaline cum ar veni – niște îngeri care să le apere, cu prețul vieții lor, în fața oricărei vicisitudini a epocii aceleia care încă se mai alimenta din nostalgia suculentă a Paradisului. Și îngerii – minusculi, dar musculoși, născuți din mușchii de muscă – trecură la treabă. Își luară lustruitele arcuri pe spinare, bâzâiră din aripi, băură șampanie din polenul lunii mai, care tocmai se fofila efervescent spre apusul său, și urcară demni și mahmuri pe aripile muștelor și țânțarilor după

jurământul de credință depus de către fiecare pe improvizatele lor aeroporturi.

Ei bine, în acele vremi așa de încețoșate și pierdute în văgăuna ne-gurii lor, Adam îi zise iubitei sale neconvenționale, Eva, într-un mod cam ciudat pentru umila lui cultură, glăsuind cu vorbele de aur ale poetului de mai târziu: „Ei, dragă Eva, *E o tăcere de-nceput de leat./ Tu nu-ți întorci privirile-napoi. / Căci Dumnezeu, pășind apropiat, / Îi vezi lăsată umbra peste boi*”.

Și Eva, trăgând de boii neajunsului ei de Eva, căci nu avea încă viciul fumatului, simțea mușcătura groaznică a fățarnicelor muște care desigur mușcau din ea, din numita Eva, cu nesațiul cronicarului de a-și lăuda stăpânul care-l plătește să-l descrie cât mai suav și mai compensatoriu, dar totuși, nu pe măsura onorariului și a stipendiilor primite. Și Eva muncea zi-lumină, ba mai muncea și noaptea legănând la copii. Dar, pentru că nimeni n-o întrebese de măritiș, nu de asta se plângea ea, ci doar de bâzâitul muștelor care nu-i lăsau copiii să doarmă. Și cum de bâzâia câte una dintre acele mizerabile, gro-tești fornăitoare pe nas, dar execrabile soprane din lumea insectifor-mă pe fruntea a câte unui biet copilaș, ea, *pleosc*, o pocnea cu putere lăsând o bălțuță de sânge pe pielea fragedă a micuțului care sărea din somn orăcâind de mama focului și mai trezind și alte fragede făpturi și progenituri ale diverselor specii contemporane cu el. Și se pare că cel mai des devenea bălțuță de sânge totdeauna cel mai micuț, Abel, care, din păcate, își va păstra și dezvolta această nevoie sangvină din fragedă pruncie pe tot restul vieții. Astfel că, atunci când va fi mare se va transforma pentru ultima dată într-o adevărată baltă de sânge și va termina și cu deranjul ăsta. Da, dar starea asta de fapt o enerva așa de tare pe Eva, încât ea se plângea în fiecare seară soțului ei care venea rupt de la muncile alea grele ale lui, cele care or fi fost pe atunci, pe agenda lui de lucru. Și-i zicea mereu lui Adam: „Adame, roagă-l și tu pe Dumnezeu nostru, *că pe mine s-ar putea să mă misoginească după prostia făcută, fi-mi-ar capul să-mi fie!* Roagă-l să omoare muștele, ca

națiune, ca specie, ca indivizi și în orice alt mod va voi El, doar să nu mai fie picior de muscă pe toată fața pământului, pe unde trec eu cu progeniturile!”

Bietul om! Căci de Adam este vorba, câte mai avea de îndurat! Și Adam, ca orice om bun, era un om bun, dacă nu-l prindea ploaia pe câmp! Sătul de atâtea probleme pe care i le făcuse Eva, nu prea mai avea tragere de inimă să se înfățișeze în fața Domnului și să-l roage ceva, fie măcar de la depărtare, prin strigăt, urlet, chiuitură, răcnet sau altă formă de manifestare pe care o poate face omul când starea sa de necuviință iese din el afară în forma cea mai necugetată. Nici vorbă! Nu va face el asta, ditamai Adamul, nici în ruptul capului! Poate să se mătăie ea, Eva, cât îi ziulica de mare, că tot n-o va face! Apoi mai era și mândria lui de bărbat și de om înstărit, și stăpân peste animale: cum să meargă el la Dumnezeu și să-i spună că unul dintre animale, în cazul de față prăpădită de muscă, nu-l ascultă pe el, ditamai stăpânul lor, al tuturor animalelor, răcnitoare și nerăcnitoare? Nu, nici vorbă!

Numai că Dumnezeu, care cunoaște toate gândurile, gândite sau negândite ale omului, știa toate astea și, văzând atitudinea bărbătească a lui Adam, îi plăcu tare mult de el, ca unui profesor de studentul care, după ce a luat o prăpădită de notă de trecere la examen, mai-mai să fie picat, se ambiționează și vine la mărire ca să ia calificativul maxim.

Bravo Adame! își zise sieși Dumnezeul lui Adam, al Evei, al ălora mici și desigur Dumnezeul nostru al tuturor, și-i puse o imaginară și mică bilă albă într-un mic și imaginar coș negru!

Dar, trecând peste astea, fiindcă în acea vreme marea temere era pe Domnul ca nu cumva sterila de Eva, desigur, la cap, căci la trup doveditu-s-a a nu prea fi, ca nu cumva să nu-i lovească prea tare pre drăgălașii ei de adamișori și să curme din fașă o istorie viitoare, atât de promițătoare și de frumoasă, plină de crime, intrigi, lovituri de stat, de palat sau alte mizerabile evenimente, fiind greu ca să pierzi asemenea spectacole, mai ales când ai intrare gratuită la ele pe vecie, care vor ține toată omenirea trează milenii de-aici încolo. Și se hotărî

brusc. Și ce se hotărî Domnul Dumnezeu nostru brusc? Păi iată ce: „De mâine va trebui să pun capăt pe vecie muștelor și țânțarilor, ca să nu mai transformăm istoria în bălți de sânge, decât în acele bălți de sânge benefice, anume cele țânțaro-muscoidiene!”

Și își chemă toți îngerii de la posturi, de pe umerii muștelor și ai țânțarilor, și le dădu divina poruncă să-și ucidă fiecare musca lui și țânțarul său pe cel care-l avea în pază. Ușor de zis, dar și mai greu de făcut, dacă nu chiar greu și de zis!

Anofelul își lăsase bagajele pe aeroportul obrăjorului micuțului Abel și, când îngerul lui încă se mai gândea la ciudata poruncă a Domnului, Anofelul să prefăcu că-l dor mațele, se dădu după colț și vâj, pe-aici și-e drumul, tulind-o prin mahalale încă necălcate de vreo aripă de ceva, lăsând îngerușul imaculat, nedumerit și cu gura căscată.

Apoi mai fu și problema celorlalți îngeri, neînțelegând un asemenea îndemn, ei având ca obiect al muncii lor acela de a fi ocrotitorul stăpânului fiecăruia, apărându-l cu prețul vieții lor și nu aducându-i acestuia vreun ponos, necum a-l ucide pur și simplu cu mâna sa! Nemaiauzite asemenea lucruri au mai fost în acele timpuri! Așa că mulți dintre ei, neînțelegând nimic, se sinuciseră pe loc. Alții muriră mai încet spre deloc și deveniră eterni. Alții își tăiară aripile lor și le puseră în prelungirea aripilor muștelor sau țânțarilor, astfel ca ei înșiși să nu-i mai poată ajunge din urmă. Dumnezeu însuși rămase perplex față de această neimaginabilă fraternizare cu adversarul și desigur de o asemenea indisciplină de netolerat. Pe de altă parte le plăcu de îngerii muștelor că nu-și trădaseră stăpânii care în alte condiții poate chiar i-ar fi recompensat, dar acum trebuiau pedepsiți, pentru că era o nesupunere la ordin.

Și *haida-de, mai putem și ierta!* își zise Bunul Dumnezeu folosind pluralul majestății, ca să înțeleagă toți cine e șeful.

Dacă nu noi, atunci cine? vorba unui viitor Kipling, pe care Bunul Dumnezeu abia aștepta să treacă mileniile, ca să-l citească din scoarță-n scoarță!

Bine, dar ce facem cu progeniturile Evei și ale Adamului și cu istoria ce va urma? își zise Domnul? Și Bunul Dumnezeu găsi, ca întotdeauna, mișcarea ideală a unei lovituri de maestru. Și-i porunci Evei (desigur, prin Adam, că pe Eva era supărat, și-i venea câteodată să o bage din nou în coasta lui Adam! ceea ce, sub o altă formă, se și întâmplă cu urmașele ei până în ziua de azi!) să nu-i mai lovească așa de tare pe cei mititei și drăgălași când îi mușcă țânțarul și-i bâzâie muștele, iar pe îngerii care nu-și îndeplineseră menirea, dar nu-și trădaseră stăpânii îi luă de pe umerii muștelor, felicitându-i, și-i puse pe umerii oamenilor.

Și din acea zi – fie-i etern numele bun al ei, ca și eternului Dumnezeu! –, de atunci până azi, oamenii au îngeri pe umerii lor, iar muștele și țânțarii mușcă nestingherit din tot ce prind, dar mai ales din copiii care nu-și fac temele!

Arca

UN OM OBOSIT

Un om obosit venise și se așezase pe niște paie ca să doarmă. Era un om obosit care încerca să doarmă pe niște paie. Alt om, Ion Alrisipei, cel cu paie, îl văzu pe primul om tolănit că dormea pe paie, și-l întrebă pe Gheorghe Alrisipei:

— Ce faci, domnule, dumneata aici?

— Dorm și eu pe nesângeroasele dumitale paie, dacă-mi dai voie.

— Foarte bine, poți dormi liniștit, omule obosit, îi zise Ion Alrisipei lui Gheorghe Alrisipei, așa cum nici eu nu dorm pe paie tale! Dormi liniștit, că nu sunt paie mele, sunt paiele statului!

Și, când omul obosit auzi că statul are paie, plecă repede să doarmă în al sat, unde statul nu are paie.

